Rada
Unii Europejskiej

Bruksela, 6 listopada 2026 r.
(OR. en)

15559/26

JAI 1405
ASILE 95
FRONT 237
RELEX 1484

PISMO PRZEWODNIE

Od:	Sekretarz generalna Komisji Europejskiej (podpisała dyrektor Martine DEPREZ)
Data otrzymania:	6 listopada 2026 r.
Do:	Thérèse BLANCHET, sekretarz generalna Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	C(2026) 8350 final
Dotyczy:	DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) …/… z dnia 6.11.2026 r. na podstawie art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument C(2026) 8350 final.

Zał.: C(2026) 8350 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 6.11.2026 r.
C(2026) 8350 final

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) …/…

z dnia 6.11.2026 r.

na podstawie art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351

DECYZJA WYKONAWCZA KOMISJI (UE) …/…

z dnia 6.11.2026 r.

na podstawie art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją, zmiany rozporządzeń (UE) 2021/1147 i (UE) 2021/1060 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 604/2013[1], w szczególności jego art. 11,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1351 Komisja co roku ustala, które państwa członkowskie znajdują się pod presją migracyjną, są narażone na ryzyko presji migracyjnej lub stoją w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej. Każdego roku do dnia 15 października Komisja przyjmuje europejskie roczne sprawozdanie dotyczące azylu i migracji oraz decyzję wskazującą te państwa członkowskie.

(2) W celu ustalenia, czy dane państwo członkowskie znajduje się pod presją migracyjną, jest narażone na ryzyko presji migracyjnej lub stoi w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej, Komisja przeprowadziła ocenę na podstawie europejskiego rocznego sprawozdania dotyczącego azylu i migracji[2] oraz elementów wymienionych w art. 9 i 10 rozporządzenia (UE) 2024/1351. Na potrzeby tej oceny Komisja opracowała metodykę, w której uwzględniony zostaje fakt, iż presja wiąże się z nałożeniem na dane państwo członkowskie obowiązków o nieproporcjonalnym wymiarze w porównaniu z ogólną sytuacją migracyjną w Unii[3]. Dla określenia, jakie obowiązki mają wymiar nieproporcjonalny, metodyka przewiduje porównanie sytuacji każdego państwa członkowskiego z ogólną sytuacją w Unii.

(3) Dla zidentyfikowania państw członkowskich znajdujących się pod presją migracyjną i państw członkowskich narażonych na ryzyko presji migracyjnej zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2024/1351 oraz zgodnie z definicją „presji migracyjnej” zawartej w art. 2 ust. 24 tego rozporządzenia, w ocenie[4] uwzględniono 12-miesięczny okres, tj. od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. Ponadto na wniosek

---

[1] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie zarządzania azylem i migracją, zmiany rozporządzeń (UE) 2021/1147 i (UE) 2021/1060 oraz uchylenia rozporządzenia (UE) nr 604/2013 (Dz.U. L, 2024/1351, 22.5.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2024/1351/oj).

[2] Komunikat do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiego rocznego sprawozdania dotyczącego azylu i migracji w ramach rocznego europejskiego cyklu zarządzania migracją, COM(2026)835.

[3] SWD(2025) 792 „Metodyka na potrzeby decyzji wykonawczej Komisji na podstawie art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351”.

[4] Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2025/2323 z dnia 11 listopada 2025 r., ponieważ w pierwszej decyzji wykonawczej przyjętej przez Komisję na podstawie art. 11 rozporządzenia (UE) 2024/1351 oceniono już okres sprawozdawczy od dnia 1 lipca 2024 r. do dnia 30 czerwca 2025 r. w odniesieniu do oceny presji migracyjnej oraz, odpowiednio, od dnia 1 lipca 2020 r. do dnia 30 czerwca 2025 r. w odniesieniu do oceny znaczącej sytuacji migracyjnej.

Hiszpanii złożony na podstawie art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2024/1351 w ocenie uwzględniono również rozwój sytuacji w następstwie incydentu, który miał miejsce w dniach 30–31 lipca 2026 r. i doprowadził do nielegalnych przyjazdów na dużą skalę do miasta autonomicznego Ceuta; incydent ten miał miejsce poza 12-miesięcznym okresem sprawozdawczym. Zgodnie z definicją „znaczącej sytuacji migracyjnej" zawartą w art. 2 pkt 25 rozporządzenia (UE) 2024/1351, w celu uwzględnienia skumulowanego efektu obecnych i poprzednich rocznych przybyć obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców, w ocenie znaczącej sytuacji migracyjnej uwzględniono okres od dnia 1 lipca 2021 r. do dnia 30 czerwca 2026 r.

(4) W okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. liczba przypadków nielegalnego przekraczania granic zewnętrznych UE zmniejszyła się o 32 %, co pokazuje, że ogólna sytuacja migracyjna w Unii w dalszym ciągu poprawia się – w drugim kolejnym okresie sprawozdawczym z rzędu. Nieprzerwana tendencja spadkowa, obserwowana od 2024 r., dotyczy również wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej i nieuregulowanych wtórnych przepływów (spadek odpowiednio o 16 % i o około 13 %).

(5) W okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r., na podstawie europejskiego rocznego sprawozdania dotyczącego azylu i migracji oraz elementów wymienionych w art. 9 i 10 rozporządzenia (UE) 2024/1351, po zagregowaniu wszystkich istotnych danych i informacji ilościowych i jakościowych oraz ocenieniu ich w odniesieniu do ogólnej sytuacji w Unii, w ocenie stwierdzono, że pod presją migracyjną znajduje się Grecja i Cypr. W ocenie stwierdzono również, że pod presją migracyjną znajdują się Włochy, ze względu na dużą liczbę przybywających osób w wyniku powtarzającego się sprowadzania na ląd będącego następstwem operacji poszukiwawczo-ratowniczych. Ponadto w następstwie wniosku Hiszpanii o uwzględnienie wydarzeń, które miały miejsce poza 12-miesięcznym okresem sprawozdawczym – możliwości przewidzianej w art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2024/1351 – a w szczególności incydentu, który miał miejsce w dniach 30–31 lipca 2026 r. i doprowadził do nielegalnych przyjazdów na dużą skalę do miasta autonomicznego Ceuta, w ocenie stwierdza się, że Hiszpania znajduje się pod presją migracyjną.

(6) W okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. w dalszym ciągu wykazuje się wprawdzie tendencje spadkowe w porównaniu z poprzednim 12-miesięcznym okresem, jednak Grecja znalazła się w obliczu obowiązków nieproporcjonalnych w stosunku do ogólnej sytuacji w Unii, w szczególności ze względu na liczbę przypadków nielegalnego przekraczania granic, wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz wysokiej liczby pozytywnych decyzji. Chociaż liczba przypadków nielegalnego przekraczania granicy spadła o 23 %, kraj ten odnotował najwyższą liczbę przypadków nielegalnego przekroczenia granicy w stosunku do produktu krajowego brutto (PKB) i liczby ludności, a także odnotował znaczny wzrost liczby osób przybywających w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych (+74 %). Co więcej, liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej zarejestrowanych w Grecji spadła o 19 % w porównaniu z okresem sprawozdawczym ocenionym na podstawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2025/2323, jednak Grecja nadal otrzymywała najwyższą liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej w stosunku do swojego PKB i liczby ludności. Ponad połowę wszystkich osób przybywających do Grecji szlakiem wschodniośródziemnomorskim odnotowano na Krecie.

(7) W okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. Hiszpania była w dalszym ciągu szczególnie narażona na wahania liczby osób nielegalnie przybywających szlakiem zachodniośródziemnomorskim oraz szlakiem atlantyckim. Na Hiszpanię przypadało około 20 % wszystkich przypadków nielegalnego przekroczenia granicy na szczeblu Unii; była ona trzecim państwem członkowskim pod względem liczby osób przybywających w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych. Liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej uległa wprawdzie zmniejszeniu o 22 %, jednak Hiszpania była trzecim co do wielkości odbiorcą wniosków w stosunku do PKB i liczby ludności w Unii, a czwartym w ujęciu bezwzględnym. Hiszpania znajdowała się również w grupie państw członkowskich, w których odnotowano większość przypadków rejestracji do celów tymczasowej ochrony. Znajdowała się, tym samym, na czwartym miejscu w Unii w liczbach bezwzględnych. Po uwzględnieniu i ocenieniu odpowiednich danych i informacji ilościowych i jakościowych w odniesieniu do ogólnej sytuacji w Unii w okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. stwierdzono, że Hiszpania jest narażona na ryzyko presji migracyjnej. Jednak w następstwie incydentu, który miał miejsce w dniach 30–31 lipca 2026 r. i doprowadził do nielegalnych przyjazdów na dużą skalę do miasta autonomicznego miasta Ceuta, Hiszpania zwróciła się do Komisji o uwzględnienie tych wydarzeń w kontekście bieżącego rocznego cyklu zarządzania migracją. Po przeprowadzeniu oceny danych i informacji ilościowych i jakościowych w odniesieniu do okresu sprawozdawczego, a także dodatkowych danych i informacji przekazanych przez władze hiszpańskie zgodnie z art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) 2024/1351 w związku z incydentem, który miał miejsce w dniach 30–31 lipca 2026 r. i doprowadził do nielegalnych przyjazdów na dużą skalę do miasta autonomicznego Ceuta, stwierdza się, że Hiszpania znalazła się w obliczu nieproporcjonalnych obowiązków w stosunku do ogólnej sytuacji w Unii.

(8) Sytuacja w zakresie migracji i azylu na Cyprze poprawiła się w okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym, jednak kraj ten nadal borykał się z nieproporcjonalnymi obowiązkami w stosunku do ogólnej sytuacji w Unii, w szczególności w związku z rejestracją do celów tymczasowej ochrony, nielegalnym przekraczaniem granic, wnioskami o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz przeciążonym systemem powrotów. Pomimo spadku liczby przypadków nielegalnego przekraczania granicy o 34 % w porównaniu z okresem sprawozdawczym ocenionym na podstawie decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2025/2323 liczba osób przybywających, w stosunku do PKB i liczby ludności, stanowi nadmierne obciążenie dla cypryjskiego systemu azylowego i migracyjnego. W okresie sprawozdawczym liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożona w Cyprze była druga pod względem wielkości w stosunku do PKB i liczby ludności.

(9) W okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. duża liczba osób została sprowadzona na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych we Włoszech. Całkowita liczba osób sprowadzonych na ląd we Włoszech zmniejszyła się wprawdzie o 33 % w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym, jednak odsetek i bezwzględna liczba osób przybywających w związku z powtarzającymi się sprowadzeniami na ląd w następstwie operacji poszukiwawczo-ratowniczych były na tyle duże, że spowodowały nałożenie na Włochy nieproporcjonalnych obowiązków w porównaniu z ogólną sytuacją w Unii. Na Włochy przypadało 42 % łącznej liczby osób sprowadzonych na ląd w Unii.

(10) Stwierdzono, że w okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r., na podstawie ustaleń europejskiego rocznego sprawozdania dotyczącego azylu i migracji oraz elementów wymienionych w art. 9 i 10 rozporządzenia (UE) 2024/1351, po uwzględnieniu wszystkich istotnych danych i informacji ilościowych i jakościowych oraz ocenieniu ich w odniesieniu do ogólnej sytuacji w Unii, Belgia, Czechy, Niemcy, Estonia, Irlandia, Francja, Chorwacja, Łotwa, Litwa, Luksemburg, Niderlandy, Polska, Rumunia, Słowenia i Finlandia są narażone na ryzyko presji migracyjnej. Stwierdzono, że również Hiszpania była w okresie sprawozdawczym narażona na ryzyko presji migracyjnej, jednak na podstawie oceny dodatkowych danych i informacji związanych z incydentem, który miał miejsce w dniach 30–31 lipca 2026 r. w Ceucie, ustalono, że na Hiszpanii spoczywają nieproporcjonalne obowiązki w stosunku do ogólnej sytuacji w Unii.

(11) Chorwacja, jako państwo członkowskie pierwszego wjazdu do Unii, nadal było szczególnie narażone na wahania liczby osób o nieuregulowanym statusie przybywających szlakiem zachodniobałkańskim i szlakiem wschodniośródziemnomorskim. Znaczny wzrost liczby nielegalnie przyjeżdżających osób w ciągu roku może spowodować, że na krajowe systemy migracyjne i azylowe Chorwacji, które już teraz są przeciążone, zostaną nałożone nieproporcjonalne obowiązki. W okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. Chorwacja miała do czynienia z licznymi przypadkami nielegalnego przekraczania granicy, rejestrując 78 % wszystkich osób przybywających szlakiem zachodniobałkańskim, co stanowi drugą pod względem wielkości liczbę przypadków nielegalnego przekroczenia granicy na poziomie Unii w stosunku do PKB i liczby ludności, oraz odnotowując najwyższą liczbę odmów wjazdu do Unii w ujęciu względnym. Ponadto Chorwacja odnotowała najwyższą liczbę przekazań zgodnie z rozporządzeniem (UE) 604/2013 w ujęciu względnym. Jednocześnie Chorwacja odnotowała również najwyższą – w stosunku do jej PKB i liczby ludności – liczbę decyzji w sprawie wniosków złożonych przez Chorwację do innych państw członkowskich o przejęcie odpowiedzialności za osoby, które dotarły do Chorwacji w sposób niedozwolony i których wnioski powinny zostać rozpatrzone przez inne państwo członkowskie zgodnie z rozporządzeniem (UE) 604/2013[5]. Co więcej, w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym Chorwacja odnotowała wzrost o 109 % w liczbach bezwzględnych, jeżeli chodzi o liczbę decyzji otrzymanych w odpowiedzi na takie wnioski złożone do innych państw członkowskich.

(12) Utrzymująca się na wysokim poziomie skala przypadków rejestracji do celów tymczasowej ochrony wywiera nieprzerwaną presję na krajowy system przyjmowania w Czechach. W okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. państwo to zarejestrowało najwyższą liczbę rejestracji do celów tymczasowej ochrony w Unii w stosunku do PKB i liczby ludności – na poziomie znacznie przekraczającym poziomy odnotowane przez inne państwa członkowskie.

(13) Liczne państwa członkowskie odnotowały dużą liczbę nieuregulowanych wtórnych przepływów w obrębie Unii osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, co wywierało szczególną presję na systemy azylowe, migracyjne i przyjmowania tych państw. Wyzwania związane z takim niedozwolonym przemieszczaniem się

[5] Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca (wersja przekształcona), Dz.U. L 180 z 29.6.2013, https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2013/604/oj.

rozwiązuje się poprzez uznanie możliwości zastosowania kompensacji odpowiedzialności w tych przypadkach w ramach wkładów solidarnościowych państw członkowskich, których dotyczy to zjawisko/na które to zjawisko ma wpływ. W okresie sprawozdawczym od dnia 1 lipca 2025 r. do dnia 30 czerwca 2026 r. Niemcy odnotowały znaczny spadek – o 56 % – liczby decyzji otrzymanych w sprawie wychodzących wniosków złożonych do innych państw członkowskich o przejęcie odpowiedzialności za osoby, które dotarły do Niemiec w sposób niedozwolony. Pomimo takiego spadku Niemcy odnotowały drugą co do wielkości liczbę decyzji w sprawie takich wniosków w ujęciu bezwzględnym, spośród wszystkich państw członkowskich. Ponadto Niemcy odnotowały wprawdzie spadek liczby otrzymanych wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej o prawie 20 % w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym, jednak w okresie sprawozdawczym nadal odnotowywały największą liczbę wniosków w Unii w ujęciu bezwzględnym. Miało to wpływ na ich system azylowy i system przyjmowania. Sytuację tę dodatkowo skomplikowało przyjęcie największej – w ujęciu bezwzględnym – liczby osób korzystających z tymczasowej ochrony w Unii, a także fakt, że bardzo duża liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej została złożona w ciągu ostatnich dziesięciu lat. Również Francja odnotowała bardzo wysoką liczbę przypadków niedozwolonego przemieszczania się osób ubiegających się o ochronę międzynarodową w porównaniu z innymi państwami członkowskimi i znalazła się w obliczu rosnącej liczby przypadków nielegalnego przekraczania granicy przy wyjeździe do Zjednoczonego Królestwa. Miało to wpływ na jej krajowy system azylowy i system przyjmowania. Francja odnotowała drugą co do wielkości liczbę wniosków w ujęciu bezwzględnym i szóstą – w ujęciu względnym, aczkolwiek liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej zmniejszyła się o 8 % w porównaniu z poprzednim okresem sprawozdawczym. Również Belgia, Luksemburg i Niderlandy odczuły skutki niedozwolonego przemieszczania się osób ubiegających się o ochronę międzynarodową, co wywarło nadmierną presję na ich systemy przyjmowania. Na Słowenię wpływ miała znaczna liczba przypadków niedozwolonego przemieszczania się. Państwo to odnotowało najwyższą liczbę decyzji otrzymanych w sprawie wniosków o wtórne przejęcie, przesłanych w okresie sprawozdawczym, w stosunku do jej PKB i liczby ludności. Irlandia niezmiennie zmagała się z wysoką liczbą wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, która to liczba utrzymywała się na wysokim poziomie w ujęciu względnym; znaczna część wnioskodawców przybywała do tego państwa nielegalnie, głównie przez granicę lądową ze Zjednoczonym Królestwem. Fakt ten, w połączeniu ze znaczną liczbą osób korzystających z tymczasowej ochrony w Irlandii miał to wpływ na krajowy system azylowy i system przyjmowania. Na Rumunię przypada 89 % przypadków nielegalnego przekroczenia wschodniej granicy UE, przy czym 99 % obywateli państw trzecich przybywa z Ukrainy. Rumunia zajmuje wśród państw członkowskich piąte miejsce pod względem rejestracji do celów tymczasowej ochrony i stoi w obliczu rosnących wyzwań dotyczących jej zdolności przyjmowania. Wyzwania te mogą się nasilić wraz z dalszym napływem osób, który jest spowodowany trwającą wojną Rosji przeciwko Ukrainie.

(14) Działania Rosji i Białorusi nadal wpływają na dynamikę migracji, zwłaszcza w Estonii, na Łotwie, Litwie, w Polsce i Finlandii. W odpowiedzi na podejmowane na szczeblu państwowym próby wykorzystywania migracji jako broni Estonia nadal wzmacniała środki zarządzania granicami na swojej granicy z Rosją; Łotwa i Litwa nadal wzmacniały środki w zakresie nadzoru na ich granicach z Białorusią; Polska przedłużyła obowiązywanie strefy buforowej wzdłuż swojej granicy z Białorusią, aby

utrzymać czujność operacyjną i zapewnić skuteczność ochrony granicy; w odpowiedzi na podejmowane przez Rosję próby wykorzystania migracji jako broni Finlandia przedłużyła obowiązywanie specjalnego krajowego systemu na przejściach granicznych z Rosją.

(15) Na podstawie europejskiego rocznego sprawozdania dotyczącego azylu i migracji oraz elementów wymienionych w art. 9 i 10 rozporządzenia (UE) 2024/1351, a także uwzględniając skumulowany efekt danych i informacji ilościowych i jakościowych, zagregowanych i poddanych ocenie w odniesieniu do pięcioletniego okresu od dnia 1 lipca 2021 r. do dnia 30 czerwca 2026 r., w ocenie stwierdzono, że Bułgaria, Czechy, Estonia, Chorwacja, Austria i Polska stoją w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej.

(16) W Bułgarii przez ostatnie pięć lat, notowano – w stosunku do udziału PKB i liczby ludności – przede wszystkim zwiększenie liczby rejestracji do celów tymczasowej ochrony od 2022 r., w powiązaniu ze stosunkowo wysoką liczbą wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej. Stanowiło to nadmierne obciążenie dla systemu, zwłaszcza ze względu na fakt, że Bułgaria wydała znaczną liczbę pozytywnych decyzji w odpowiedzi na wnioski o ochronę międzynarodową, a także odmów udzielenia ochrony międzynarodowej, co spowodowało duże obciążenie systemu powrotów Bułgarii.

(17) Ocena sytuacji w Chorwacji na przestrzeni ostatnich pięciu lat oraz w odniesieniu do ogólnej sytuacji w Unii, wskazuje, że nadmierne obciążenie systemu powrotów w stosunku do udziału PKB i liczby ludności, w połączeniu z obowiązkami na granicach zewnętrznych, miało duży wpływ na zdolności Chorwacji. Chorwacja wydała, w ujęciu względnym, dużą liczbę odmów wjazdu, a także miała nieprzerwanie do czynienia ze stosunkowo dużą liczbą przypadków nielegalnego przekroczenia granicy ze względu na działalność związaną z przemytem migrantów w regionie.

(18) W następstwie trwającej rosyjskiej wojny napastniczej i eskalacji ataków na Ukrainę na dzień 30 czerwca 2026 r. z tymczasowej ochrony w Unii korzysta 4,4 mln osób. Od początku wojny Polska i Czechy odnotowały największą w Unii liczbę przypadków rejestracji do celów tymczasowej ochrony w Unii, w stosunku do ich PKB i liczby ludności. Spowodowało to znaczne obciążenie systemów migracyjnych, azylowych i zarządzania granicami w tych państwach członkowskich, która to sytuacja utrzymuje się w ostatnich latach od 2022 r. Tworzy to ponadto wyzwania związane z integracją. Estonia odnotowała wysoką liczbę rejestracji do celów tymczasowej ochrony – w stosunku do jej PKB i liczby ludności, a także stosunkowo wysoką liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej, które pociągnęły za sobą wysoką liczbę pozytywnych decyzji w ciągu ostatnich pięciu lat.

(19) Liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonych Austrii w ciągu ostatnich pięciu lat, od dnia 1 lipca 2021 r. do dnia 30 czerwca 2026 r., jest wysoka. Liczba ta ulegała nieprzerwanemu zmniejszeniu, jednak łączna liczba wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz wynikająca z tego liczba pozytywnych decyzji wywarła, w okresie pięciu lat, skumulowany efekt na możliwości systemu migracyjnego, systemu przyjmowania i systemu azylowego w Austrii.

(20) Państwa członkowskie wskazane w niniejszej decyzji jako państwa znajdujące się pod presją migracyjną powinny mieć dostęp do rocznej puli solidarnościowej ustanowionej decyzją wykonawczą Rady, o której mowa w art. 57 rozporządzenia (UE) 2024/1351; zgodnie z art. 58 ust. 1 tego rozporządzenia powinny one poinformować Komisję i Radę o swoim zamiarze skorzystania z rocznej puli solidarnościowej, w tym o rodzaju i poziomie potrzebnych środków solidarnościowych. Jeżeli dane państwo

członkowskie znajdujące się pod presją migracyjną nie skorzysta z rocznej puli solidarnościowej lub nie zgłosi potrzeby jej wykorzystania, może zwrócić się o całkowite lub częściowe zwolnienie z wykonania zadeklarowanych wkładów do rocznej puli solidarnościowej, zgodnie z art. 61 rozporządzenia (UE) 2024/1351.

(21) Państwa członkowskie wskazane w niniejszej decyzji jako państwa narażone na ryzyko presji migracyjnej powinny mieć priorytetowy dostęp do stałego unijnego zestawu narzędzi wsparcia w obszarze migracji określonego w art. 6 rozporządzenia (UE) 2024/1351.

(22) Aby ułatwić państwom członkowskim narażonym na ryzyko presji migracyjnej korzystanie ze stałego unijnego zestawu narzędzi wsparcia w obszarze migracji, Komisja zapewni wsparcie i skoordynuje – wraz z odpowiednimi agencjami unijnymi – ewentualne priorytety w zakresie udzielanego wsparcia operacyjnego.

(23) Państwa członkowskie wskazane w niniejszej decyzji jako stojące w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej są uprawnione do wystąpienia o pełne lub częściowe zwolnienie z wykonania zadeklarowanych wkładów solidarnościowych, zgodnie z art. 62 rozporządzenia (UE) 2024/1351.

(24) Zgodnie z art. 11 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) 2024/1351 przeprowadzono konsultacje z państwami członkowskimi wskazanymi w tej decyzji jako państwa członkowskie znajdujące się pod presją migracyjną, narażone na ryzyko presji migracyjnej lub stojące w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej.

(25) Aby zapewnić równowagę między solidarnością a sprawiedliwym podziałem odpowiedzialności oraz zagwarantować odpowiednie funkcjonowanie rozporządzenia (UE) 2024/1351, art. 60 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi, że państwa członkowskie wnoszące wkład nie są zobowiązane do wykonania swoich deklarowanych wkładów wobec państwa członkowskiego będącego beneficjentem w przypadku, gdy Komisja zidentyfikowała niedociągnięcia systemowe w odniesieniu do zasad dotyczących odpowiedzialności określonych w części III wspomnianego rozporządzenia, które mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania tego rozporządzenia. W części III rozporządzenia (UE) 2024/1351 określono między innymi obowiązki państwa członkowskiego odpowiedzialnego za przyjmowanie przekazywanych osób, w odniesieniu do których zostało ono uznane za odpowiedzialne.

(26) Biorąc pod uwagę, że przepisy określone w części III rozporządzenia (UE) 2024/1351 są zgodne z przepisami określonymi w rozporządzeniu (UE) 604/2013 i zastąpiły te przepisy z chwilą rozpoczęcia ich stosowania, dalsze nieprzestrzeganie obowiązków wynikających z obu rozporządzeń stanowiłoby niedociągnięcia systemowe w odniesieniu do przepisów określonych w części III rozporządzenia (UE) 2024/1351, które to niedociągnięcia mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania tego rozporządzenia.

(27) W grudniu 2022 r. Włochy zawiesiły przyjmowanie przekazań na podstawie rozporządzenia (UE) nr 604/2013, z wyjątkiem przypadków łączenia rodzin małoletnich bez opieki. W wyroku z dnia 19 grudnia 2024 r. w sprawach połączonych C-185/24 i C-189/24 Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) uznał, że państwo członkowskie wyznaczone jako odpowiedzialne na podstawie kryteriów określonych w rozdziale III rozporządzenia (UE) 604/2013 nie może jednostronnie zwolnić się z tego obowiązku. TSUE potwierdził to stwierdzenie w swoim wyroku z dnia 5 marca 2026 r.

(28) W swoim komunikacie z dnia 15 lipca 2026 r. Komisja oceniła postępy poczynione przez Włochy w zakresie przeciwdziałania praktykom zaobserwowanym wcześniej w związku ze stosowaniem rozporządzenia (UE) nr 604/2013 oraz w zakresie zapewnienia skutecznego funkcjonowania nowych przepisów dotyczących odpowiedzialności na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1351. W ocenie tej, która obejmowała pierwsze tygodnie od rozpoczęcia stosowania nowych przepisów, stwierdzono, że po wejściu w życie rozporządzenia (UE) 2024/1351 Włochy poczyniły znaczne wysiłki w celu przygotowania się do wdrożenia części III rozporządzenia (UE) 2024/1351, w tym poprzez wzmocnienie zdolności operacyjnej krajowej jednostki ds. wdrożenia rozporządzenia w sprawie zarządzania azylem i migracją, dostosowanie jej procesów pracy i systemów zarządzania sprawami, wyznaczenie miejsc przekazania zgodnie z rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2025/2055, zakończenie niezbędnych przygotowań technicznych i wdrożenie wymogów technicznych związanych z systemem Eurodac oraz zmodernizowaną siecią DubliNet. Komisja otrzymała od władz włoskich potwierdzenie, że włoski krajowy system przyjmowania jest wystarczający do zapewnienia, aby osoby przekazane na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1351, w tym rodziny z dziećmi i osoby ubiegające się o ochronę międzynarodową wymagające szczególnego traktowania, otrzymywały zakwaterowanie w istniejącej ogólnokrajowej sieci ośrodków recepcyjnych. Ponadto w planowaniu kryzysowym ustanowionym przez Włochy na podstawie dyrektywy (UE) 2024/1346 przewidziano – w sytuacji zwiększenia liczby przypadków przekazań przychodzących – szybkie zwiększenie zdolności przyjmowania za pośrednictwem dodatkowych miejsc zakwaterowania. W tym czasie Komisja nie zaobserwowała jednak żadnych konkretnych przesłanek wskazujących na to, że nie utrzymują się już praktyki związane ze stosowaniem rozporządzenia (UE) nr 604/2013, w szczególności w odniesieniu do zawieszenia przyjmowania przekazań, z wyjątkiem przypadków łączenia rodzin małoletnich bez opieki. Co więcej, nic nie wskazywało na to, że władze włoskie aktywnie współpracowały z innymi państwami członkowskimi w zakresie praktycznych i logistycznych działań mających na celu wznowienie przekazywania osób. Konieczne były środki prowadzące do usunięcia w trybie pilnym wszystkich pozostałych przeszkód, w tym przez zaprzestanie praktyk, które uniemożliwiały dokonywanie przekazań, oraz zapewnienia niezbędnego zaangażowania i współpracy operacyjnej z innymi państwami członkowskimi w zakresie wszystkich ustaleń praktycznych i logistycznych, tak aby przekazania były przeprowadzane skutecznie i zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1351.

(29) Zgodnie z informacjami przekazywanymi przez państwa członkowskie od dnia 12 czerwca 2026 r. organy włoskie nadal odrzucały składane przez inne państwa członkowskie wnioski o przekazania, a współpraca operacyjna mająca na celu usprawnienie przekazywania osób, w odniesieniu do których Włochy przyjęły lub potwierdziły wnioski i powiadomienia zgodnie z art. 40 i 41 rozporządzenia (UE) 2024/1351, wymagała dalszego rozszerzenia. Ponadto, zgodnie z informacjami otrzymanymi przez Komisję, zdarzały się przypadki, w których władze włoskie odsyłały osoby do przekazujących państw członkowskich, mimo że ustalono, iż Włochy są odpowiedzialnym państwem członkowskim. Przypadki te dotyczą w szczególności przekazań dokonywanych zgodnie z art. 25 ust. 5 akapit trzeci i art. 26 ust. 3 akapit piąty rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/2055. I wreszcie, Włochy zmieniły domyślne miejsca przekazań zgłoszone zgodnie z art. 23 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/2055, co było – według władz włoskich – konieczne z wewnętrznych powodów organizacyjnych oraz

w celu zapewnienia lepszego zarządzania dużą liczbą spraw dotyczących migracji, z jaką borykają się Włochy, w tym w celu zapobiegania ryzyku ucieczki.

(30) Jednocześnie zaobserwowano pewne pozytywne zmiany, ponieważ Włochy podjęły kroki prowadzące do nawiązania kontaktów dwustronnych z państwami członkowskimi o największej liczbie spraw prowadzonych wobec Włoch na podstawie rozporządzenia (UE) 2024/1351, co doprowadziło do ograniczonej liczby przekazań, w uzupełnieniu przekazań małoletnich bez opieki do celów łączenia rodzin. Co więcej, dnia 29 października 2026 r. Włochy przyjęły nowe pismo administracyjne, w którym określono, że od dnia 12 czerwca 2026 r. Włochy wznowiły przekazania, z zastrzeżeniem indywidualnej oceny każdego przypadku pod kątem faktycznego spełnienia odpowiednich warunków. To pismo okólne zastępuje pismo okólne wydane przez jednostkę dublińską we Włoszech dnia 5 grudnia 2022 r. i zaktualizowane dnia 7 grudnia 2022 r., a dotyczące tymczasowego zawieszenia przekazań na podstawie rozporządzenia (UE) 604/2013, z wyjątkiem przypadków łączenia rodzin małoletnich bez opieki.

(31) Są to nowe, obiecujące zmiany, które wymagają ścisłego i nieprzerwanego monitorowania w celu ustalenia, czy skutecznie i trwale wznowiono praktyczną współpracę ze wszystkimi państwami członkowskimi oraz przekazywanie osób, za które Włochy są odpowiedzialne w myśl rozporządzenia (UE) 2024/1351, a tym samym czy zaradzono wszelkim niedociągnięciom.

(32) W tym celu Włochy powinny nadal podejmować zdecydowane kroki w celu zaradzenia występującym niedociągnięciom. W szczególności powinny zapewnić, aby pismo administracyjne z dnia 29 października 2026 r. zostało w pełni wdrożone zgodnie z duchem i literą rozporządzenia (UE) 2024/1351. Oznacza to, że wszelkie oceny przeprowadzane przez jednostki dublińskie oraz wszelkie przekazania spełniają warunki określone w rozporządzeniu (UE) 2024/135, w szczególności w odniesieniu do powiadomień o wtórnym przejęciu, ze względu na ich automatyczny charakter. Włochy powinny ustanowić skuteczną i trwałą współpracę operacyjną ze wszystkimi państwami członkowskimi, w szczególności, jeżeli chodzi o wdrażanie rozdziału V rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/2055. W tym kontekście ważne jest, aby Włochy skutecznie przetwarzały formularze przedstawiane im zgodnie z załącznikami V i VI do wspomnianego rozporządzenia wykonawczego oraz aby odpowiednio przekazywały niezbędne informacje praktyczne i logistyczne. W ramach tej współpracy Włochy powinny zapewnić, aby domyślne miejsca przekazań wskazane zgodnie z art. 23 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2025/2055, pozwalały na skuteczne dokonywanie przekazań przez inne państwa członkowskie, bez zbędnych przeszkód operacyjnych. Jednocześnie Włochy powinny aktywnie informować o preferowanych sposobach przyjmowania przekazań. Należy zapewnić ścisłą współpracę między państwami członkowskimi przekazania a Włochami, co pozwoli ograniczyć korzystanie z domyślnych miejsc przekazań.

(33) Biorąc pod uwagę wyniki monitorowania i konsultacji z państwami członkowskimi oraz mając na względzie charakter, zakres i skutki tych praktyk, stwierdza się, że ciągłe systematyczne nieprzestrzeganie przez Włochy przepisów części III rozporządzenia (UE) 2024/1351, w szczególności w odniesieniu do przekazywań na podstawie procedur ustalania odpowiedzialności, stanowiłoby – o ile nie zaradzono by mu w sposób trwały – niedociągnięcia systemowe, które mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania tego rozporządzenia w rozumieniu jego art. 60 ust. 3 akapit czwarty.

(34) Z tego powodu Komisja powinna nadal monitorować sytuację w oparciu o informacje, które Włochy i pozostałe państwa członkowskie będą musiały regularnie przekazywać. Aby ustalić w sposób obiektywny, czy zaradzono zaobserwowanym wcześniej praktykom, a tym samym czy skutecznie i trwale wznowiono praktyczną współpracę i realizację przekazań, Komisja powinna skonsultować się z państwami członkowskimi i poinformować unijne forum szczebla technicznego ds. solidarności. Jednocześnie, jeżeli monitorowanie wykaże, że nie zaradzono skutecznie wcześniej zaobserwowanym praktykom, Komisja powinna przedstawić tę kwestię do dyskusji na unijnym forum wysokiego szczebla ds. solidarności; jeżeli sytuacja będzie się utrzymywać, Komisja informuje o tym odpowiednio Radę.

(35) W komunikacie z dnia 15 lipca 2026 r. Komisja oceniła postępy poczynione przez Grecję w zakresie przeciwdziałania praktykom zidentyfikowanym w związku ze stosowaniem rozporządzenia (UE) nr 604/2013 i stwierdziła, że środki wprowadzone przez władze greckie, w tym ich aktywne zaangażowanie i współpraca z innymi państwami członkowskimi, stanowią pozytywne oznaki postępów i świadczą o gotowości Grecji do zapewnienia skutecznego i prawidłowego wdrożenia części III rozporządzenia (UE) 2024/1351. W tamtym momencie Komisja uznała jednak, że jest zbyt wcześnie, aby stwierdzić, czy w pełni zaradzono wcześniej stwierdzonym praktykom. Zgodnie z informacjami przekazywanymi przez państwa członkowskie od dnia 12 czerwca 2026 r. postępy odnotowane w ocenie Komisji z lipca 2026 r. były dalej konsolidowane. Nawiązano skuteczną współpracę między Grecją a wszystkimi państwami członkowskimi. Grecja w dalszym ciągu udziela pozytywnych odpowiedzi na wnioski o przejęcie i powiadomienia o wtórnym przejęciu. Odnotowana zmiana praktyk w kontekście stosowania rozporządzenia (UE) nr 604/2013 sprawiła, że pierwsze przekazania do Grecji zakończyły się sukcesem. Komisja powinna nadal monitorować postępy poczynione przez Grecję na rzecz nieprzerwanego i skutecznego wdrażania części III rozporządzenia (UE) 2024/1351.

(36) Zgodnie z art. 4 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Irlandia powiadomiła pismem z dnia 14 maja 2024 r. o chęci przyjęcia rozporządzenia (UE) 2024/1351 oraz związania się jego przepisami. Uczestnictwo to potwierdzono w decyzji Komisji (UE) 2024/2088[6]. W związku z powyższym Irlandia uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji.

(37) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej decyzji i nie jest nią związana ani jej nie stosuje,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Państwa członkowskie znajdujące się pod presją migracyjną określono w załączniku I.

[6] Decyzja Komisji (UE) 2024/2088 z dnia 31 lipca 2024 r. potwierdzająca uczestnictwo Irlandii w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 w sprawie zarządzania azylem i migracją oraz zmiany rozporządzeń (UE) 2021/1147 i (UE) 2021/1060 (Dz.U. L, 2024/2088, 2.8.2024, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2024/2088/oj).

Artykuł 2

Państwa członkowskie narażone na ryzyko presji migracyjnej określono w załączniku II.

Artykuł 3

Państwa członkowskie stojące w obliczu znaczącej sytuacji migracyjnej określono w załączniku III.

Artykuł 4

1. Komisja monitoruje, czy po wejściu w życie rozporządzenia (UE) 2024/1351 Włochy zaradziły obecnym praktykom i praktykom wskazanym w art. 4 decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2025/2323[7].

2. W trakcie monitorowania Komisja zwraca szczególną uwagę na współpracę operacyjną w zakresie stosowania przepisów określonych w części III rozporządzenia (UE) 2024/1351. Komisja zwraca się do Włoch i do danego państwa członkowskiego o regularne, a co najmniej raz na trzy miesiące, przedkładanie istotnych informacji, w szczególności na temat skuteczności współpracy operacyjnej, przetwarzania i wdrażania procedur ustalania odpowiedzialności, przeprowadzania przekazywań na podstawie procedur ustalania odpowiedzialności oraz współpracy w zakresie praktycznych i logistycznych ustaleń między państwami członkowskimi, od momentu rozpoczęcia stosowania rozporządzenia (UE) 2024/1351 w odniesieniu do osób, za które Włochy są odpowiedzialne zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2024/1351.

3. O wynikach monitorowania, o którym mowa w ust. 2, Komisja regularnie informuje unijne forum szczebla technicznego ds. solidarności, o którym mowa w art. 14 rozporządzenia (UE) 2024/1351. Jeżeli monitorowanie wykaże, że nie zaradzono skutecznie wcześniej zaobserwowanym praktykom, Komisja powinna przedstawić tę kwestię do dyskusji na unijnym forum wysokiego szczebla ds. solidarności. Jeżeli sytuacja będzie się utrzymywać, Komisja informuje o tym odpowiednio Radę.

4. Jeżeli na podstawie informacji uzyskanych zgodnie z ust. 2 oraz monitorowania, o którym mowa w ust. 2 i 3, a najpóźniej wraz z decyzją, o której mowa w art. 11 rozporządzenia (UE) 2024/1351 i która ma zostać przyjęta w 2027 r., Komisja stwierdzi, że nie zaradzono praktykom, o których mowa w ust. 1, a tym samym ich dalsze występowanie stanowi niedociągnięcia systemowe, które mogłyby mieć poważne negatywne konsekwencje dla funkcjonowania rozporządzenia (UE) 2024/1351, zastosowanie ma art. 60 ust. 3 akapit czwarty tego rozporządzenia.

[7] Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2025/2323 z dnia 11 listopada 2025 r. na podstawie art. 11 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2024/1351 (Dz.U. L, 2025/2323, 14.11.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_impl/2025/2323/oj).

Artykuł 5

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 1 stycznia 2027 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 6.11.2026 r.

W imieniu Komisji
Przewodnicząca
Ursula VON DER LEYEN